

til at søge udvirket en saadan Omordning af Navigationsexaminerne, som af Bestyrelsen for Foreningen til Søfartens Fremme foreslaaet, eller til at indgaae paa de i de fremkomne Andragender gjorte og af Grosserer-Societetets Comitee tiltraadte Forslag om en almindeligere begrændset Suspension af Bestemmelserne i Lovens § 10. Derimod har man i alt det Foreliggende maattet see en Opfordring til at andrage paa tvende mindre indgribende Lempelse i Bestemmelserne i den nævnte Lov. Naagtet det nemlig under den tidligere gjældende Lovgivning var det Almindelige, at Bevilling til som Sættekipper at føre et Skib i den mindre Fart kun gaves for Skibe af ikke over 20 Commercelasters Drægtighed, var det dog ikke ganske sjældent, at saadan Bevilling ogsaa tilstodes til Fart med større Skibe, og det er saaledes en virkelig Indskrænkning i, hvad der tidligere, om end kun ad Bevillingsveien, stundom kunde opnaaes, naar Loven af 19de Febr. 1861 § 3, kun aabner den uegaminerende Sømands Udgang til ved at erhverve Borgerkab eller Næringsbeviis som Sættekipper at opnaae Ret til at føre Skibe af indtil 20 Commercelasters Drægtighed i den heromhandlede Fart. I det Udkast til bemeldte Lov, som af Regjeringen forelagdes Rigsdagen, var der ei heller foreskrevet nogen Grændsen for Størrelsen af de Skibe, som skulde kunne føres af Sættekipperne i den mindre Fart, og ihvorvel Ministeriet ikke skal misfjende Betydningen af de Grunde, som have ledet Rigsdagen til at indbringe en saadan Grændse i Loven, skjønner man dog ikke rettere, end at det, hvorpaa det væsentligst kommer an, er, at Udgangen for uegaminerede Sømand til at føre Skibe ikkun indrømmes for et vist begrændset Farvand, hvor speciel praktisk Kjendskab kan træde istedetfor den almindeligere nautiske Uddannelse. Det synes derfor i ethvert Fald ikke at kunne have nogen sær Betænelighed at forhøje det dog altid vilkaarligt valgte Maximum for Størrelsen af de Skibe, der kunne føres af Sættekipperne, og da en saadan Forhøielse fra flere Sider er anseet

ønskelig, finder Ministeriet at der er Anledning til at indvilge i samme, navnlig saaledes at Maximum for Drægtigheden af de Skibe, som Borgerkab eller Næringsbeviis som Sættekipper berettiger til at føre i den i Lovens § 2 nævnte Fart, forhøies fra 20 til 35 Commercelaster.

Efter de foreliggende Oplysninger synes det utvivlsomt, at den temmelig talrige Klasse af ikke examinerede, men practisk øvede Sømand, der hidtil som saakaldte Bedstemænd have udført Styrmandstjeneste ombord i Skibe, der ogsaa have faret udenfor den i Lovens § 2 betegnede Fart, vilde være særlig uheldigt stillet, naar de ved Bestemmelserne i Lovens § 10 skulde see sig hindrede i at fortsætte denne deres tidligere Virksomhed. Da derhos disse Mænd i Almindelighed have erhvervet sig Vidnesbyrd for Dygtighed i deres Hverv, og Analogien af Bestemmelserne i Lovens § 12 taler for, at der ogsaa for deres Bedkommende tages Hensyn til de tidligere factist bestaaende Forhold, samt da det især under den første Overgang fra den ældre til den nye Ordning af Søneringsforholdene, hvor det fra flere Sider er bestrøget, at Mangelen af dygtige examinerede Styrmand vil blive følelig, ogsaa vil være et Gode for Rhedere og Skipperne at kunne istedetfor en saadan Styrmand benytte en Bedstemænd, navnlig i Skibe, der gaar i en mere indskrænket Fart, men dog udenfor den i § 2 angivne Linie, har Ministeriet maattet ansee det af Grosserer-Societetets Comitees i saa Henseende gjorte Forslag egnet til at tages til Følge, navnlig saaledes, at det bestemmes, at de Sømand, som med Attest fra en eller flere Skipperne godtgjøre, at de forinden Kundgjørelsen af Loven af 19de Febr. 1861 have som saakaldte Bedstemænd udført Styrmandstjeneste udenfor den i Lovens § 2 nævnte Fart, skulde fremdeles kunne forhyres i samme Egenkab til istedetfor en examineret Styrmand at udføre den i Lovens § 10 omhandlede Tjeneste som første eller eneste Styrmand, dog kun med Skibe, hvis Fart indskrænkes sig til Nordsoen og Østersøen.